

Jeg faller

Burzum

Høyt deroppe står jeg i tiden;
i den grønne, vakre og varme,
sterke trekronen, i hvite skyer,
omgitt av de vakre og vennlige få.

Jeg faller.
Helt ned.

Høyt deroppe står jeg i tiden;
i toppen av verdenstreets krone.

Fra høyt deroppe faller jeg fra tiden;
ned i det bunnløse, tomme og tidløse.

I fallet endrer treets bark form.
Grener og kvister, løv og nøtter,
farrer forbi meg i voldsom fart.
Røttene og marken nærmer seg.

Tiden min renner bort og ned til et annet sted.

Inn i døden, ut fra døden.
Inn i livet, ut fra livet.
Nedover og over elven
som ingen kilde har.
Inn i mørket, ut fra mørket;
inn i kulden, ut fra kulden.
Gjennom tiden, ut fra tiden;
derinne hvor guddommene smiler.

Jeg drikker fra glemselens elv,
ror tørrskodd over hatets hav;
seiler med vinden i ryggen,
til maktenes ende, begynnelse og mening.